

108, 180.

अर्बुद 2) vgl. अर्बुध. — 3) vom Fötus auch WASSILJEV 236. — 4) Verz. d. Oxf. H. 308, b, 36. 313, b, 39. — 6) ऽपर्वत Verz. d. Oxf. H. 339, b, 5. अर्बुदाचल 149, b, 9. — 7) N. pr. einer Gegend und deren Bewohner VARĀU. BRH. S. 3, 68. 16, 31. 32, 19. Verz. d. Oxf. H. 338, b, 27. 339, b, 39. 340, a, 20. BHĀG. P. 11, 30, 18 (= मायुरा Schol.). 12, 1, 36. — Vgl. मां-सार्बुद, महाबुद.

अर्बुदारण्य (अर्बुद + अर्ण) n. N. pr. eines Waldes Verz. d. Oxf. H. 82, a, 18.

अर्बुध m. = अर्बुद 2) KĀṬH. ANUKR. 2, 7 in Ind. St. 3, 439.

अर्भ m. = अर्भक Knabe, Kind BUĀG. P. 10, 68, 8.

अर्भ 2) m. pl. Schutt, Trümmer, Ruinen VS. 30, 11. TBR. 3, 4, 1, 9 (ग-तिविशेष Comm.). अर्भकपालै Scheiben aus Schutthaufen u. s. w., Gegens. ग्राम्याणां पात्राणां क^० TS. 5, 1, 6, 2. KAUC. 26. अर्भा: पुराणा ग्रामा: Schol. zu KĀṬH. CR. 1049, 11. 12. sg. LĀṬH. 10, 19, 9.

अर्भक 1) zu streichen; vgl. oben u. अर्भ. — 2) adj. etwa trümmerhaft oder n. Trümmerstätte RV. 1, 133, 3.

अर्भण n. Verz. d. Oxf. H. 307, b, 10.

अर्भमन् 1) अर्भमेति तमाङ्गो ददाति TBR. 1, 1, 2, 4. — 2) स वज्रः दिवं-समलिखत् सो ऽर्भम्याः पन्थां अभवत् TBR. 1, 7, 6, 6. ist die Gottheit des Nakshatra Uttaraphalguni VARĀU. BRH. S. 6, 6. — Vgl. अर्भम्या.

अर्भमभूति (अर्भमन् + भू^०) m. N. pr. eines Lehrers mit dem patron. Kālabava Ind. St. 4, 374.

अर्भमराध (अर्भमन् + राधा) m. N. pr. eines Lehrers Ind. St. 4, 374.

अर्भल m. N. pr. eines Mannes Ind. St. 3, 473, 6. ऽगृह्यतय ग्राह्याद्वि-तारः PAÑĀV. BR. 23, 15.

1. अर्भन् 1) HALĀJ. 2, 182. — 2) a) HALĀJ. 2, 281. अर्भभिः BUĀG. P. 10, 75, 11. अर्भवतः gen. sg. 11, 20, 21. — 3) a) HALĀJ. 2, 285. H. Ç. 178. wo पुनर्वती st. पुनर्वती zu lesen ist.

अर्भक्तन (von अर्भक्) adj. f. आ diesseits gelegen, bis zu einem Andern nicht reichend BUĀG. P. 5, 3, 5.

अर्भक्नोतम् adj. dessen Strömung nach unten geht, Bez. niederer Geschöpfe und mit physischen und moralischen Uebeln behafteter Menschen MBu. 14, 1039 (अर्भक्नोतम् ed. Bomb.). VP. 36. ततो ऽर्भक्नो-तसः (nach AUFRICHT nom. sg.) सर्गः सप्तमो मानुषः स्मृतः Verz. d. Oxf. H. 82, b, 16. — Vgl. ऊर्ध्वनोतम्. तिर्यक्नोतम्.

अर्भगगति (अर्भञ्च + ग^०) f. der Gang nach unten (zur Hölle) MBu. 14, 490. अर्भगगति ed. Bomb.

अर्भचिन् so v. a. अर्भचीन in der Stelle अर्भैतान्येव पुनर्भचीनि भव-ति KAUSU. ĀR. 2, 14.

अर्भचीन 3) uns näher liegend: अर्भचीनाः die neueren (Grammatiker) Verz. d. Oxf. H. 162, a, 40. — 4) बुद्धिं तस्यापकर्षति सो ऽर्भचीनानि पश्यति Spr. 2423. ed. Bomb. des MBu. an beiden Stellen अर्भचीनानि, was der Schol. ein Mal durch विपरोतानि, das andere Mal durch नो-चकर्माणि erklärt.

अर्भञ्च 2) b) अर्भञ्चिशीयात्परत्स्वया सार्धं वदिष्यतः vor oder nach Mitternacht MBu. 2, 831. Z. 8 lies 2, 31 st. 1, 31.

अर्भदेवी f. N. pr. eines Frauenzimmers Verz. d. Oxf. H. 110, a, 1 v. u. ऽर्भे im Ind.

अर्भवसु N. pr. eines Sohnes des Raibhja MBu. 2, 105, 3, 10704. 12, 7592. 12758. 13, 7108. Verz. d. Oxf. H. 34, a, 12. — Vgl. परावसु.

अर्भ 2) HALĀJ. 2, 451.

अर्भस सुच. 2, 38, 7.

अर्भसान vgl. ऊर्ध्वसान.

अर्भोवर्तन् अर्भस् + व^०) n. gewisse harte Anschwellungen im Augen liede, etwa Gerstenkorn सुच. 2, 308, 14.

1. अर्भ am Ende streiche Verwandt mit वर्भ.

— उद् s. उर्ध्व.

2. अर्भ उपर्वति AV. PAṬ. 3, 47. उपर्वति und प्रार्पति 48, Sch.

— नि 1) statt niederdrücken u. s. w. lies anfillen, vollstopfen.

— परि s. पर्यर्षण; — प्रति s. प्रत्यर्ष.

अर्भणी Z. 2 lies 9, 8, 13 st. 9, 18, 13.

अर्भु vgl. अर्भु.

अर्भु nom. ag. nur in der Verbindung: इष्टर्भः पूर्वे ऽर्भुः नीयते TBR. 1, 4, 6, 5 (= अर्भि गच्छन् Comm.). TS. 3, 1, 2, 1. Ist wahrscheinlich von अर्भ abzuleiten; vgl. इष्टर्भ.

अर्भ 1) c) पुरुषः पञ्चविंशतिभिरब्दैः — अर्भति मानिन्मानम् ein Mann hat mit 25 Jahren sein volles Gewicht und seine volle Länge VARĀU. BRH. S. 68, 107. — d) दारिद्र्यं पातकं लोके न तच्छंसितुमर्हति verdient nicht gepriesen zu werden MBu. 12, 213. — 2) नेयमर्हति दौर्धर्मम् ist keiner Schlechtigkeit fähig, vermag keine Schl. zu begehen R. 6, 103, 20. — caus. Jmd ehren, Ehre erweisen BUĀG. P. 11, 27, 13.

— सम् caus. Jmd ehren, Ehre erweisen BUĀG. P. 10, 33, 35. 74, 26. 83, 37.

अर्भञ्चन्द्रसूरि (अर्भत् - चन्द्र + सू^०) m. N. pr. eines Autors HALL 162.

अर्भण 1) n. a) das Verdienen, Werthsein P. 3, 3, 111. — b) Ehrenbe- zeugung, Verehrung M. 3, 54. अर्भसि मुञ्जरर्हतमार्कण्डामस्माकम् BUĀG. P. 5, 3, 5. — c) Ehrengeschenk: दुर्पोथनं समागच्छन् अर्भणानि ततस्ततः । म- णिकाञ्चनरत्नानि गोकुस्त्यश्चनानि च ॥ MBu. 1, 130. तमुपेयुस्तत्र तत्र पौरा अर्भणायणः BUĀG. P. 9, 11, 29. — 4) adj. Etwas verdienend. An- sprüche habend auf; am Ende eines comp. BUĀG. P. 10, 13, 5. 18, 31.

अर्भणीय adj. der Ehrenbezeugungen werth: वार्त्तियं मन्यते कक्षमर्ह- णीयतमं (so die ed. Bomb.) भुवि MBu. 2, 1332. — Vgl. अर्भणीय.

अर्भत्त्वं n. die Würde eines Arhant KATUĀS. 72, 316.

अर्भत् 1) c) अर्भत्तम् BUĀG. P. 5, 3, 5. — 2) a) Verz. d. Oxf. H. 264, b, 21.

अर्भत् Bez. Gīna's Verz. d. Oxf. H. 230, b, 4.

अल 1) vgl. अल 1).

अलक UĒGVAL zu URĀDIS. 3, 35. m. pl. die Bewohner von Alakā (Schol.): अलकाः सद् गन्धर्वपत्नाश्च सद् किन्नरैः MBu. 3, 11813. अलक- नाय Fürst der Alakā (N. pr. eines Volkes; vgl. 3, c.) VARĀU. BRH. S. 11, 58 (lies ऽनायो). — 3) b) KATUĀS. 41, 115. — c) N. pr. einer Stadt in Nishadha KATUĀS. 101, 41. 115.

1. अलक्षण vgl. Spr. 3374.

अलक्ष्मी adj. Unheil bringend ÇĀṆKU. GRU. 1, 16, 4. unglücklich: अ- ह्नुदम् u. s. w.) विद्यादलक्ष्मीतमं ज्ञानानाम् Spr. 3383.

अलक्ष्मीक adj. wo kein Segen ist: नालक्ष्मीके वसन्ति ते VARĀU. BRH. S. 63, 9.

अलक्ष्मि 1) a) füge unbemerkt und KATUĀS. 92, 87 hinzu.

अलखान m. N. pr. eines Fürsten von Gurğara RĀGĀ-TAR. 3, 149. 154.